

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 1T/63/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121010752
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Frátrik
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2022:3121010752.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudcom Mgr. Michalom Frátrikom v trestnej veci obžalovaného I. G. F., narodeného XX. septembra XXXX na hlavnom pojednávaní konanom 1. marca 2022 v Trenčíne, takto

rozhodol:

Obžalovaný I. G. F., narodený XX. septembra XXXX v L., trvale bydliskom U. XXXX/X, A., toho času bydliskom W. terrace 5, flat 2, P.-on-A., P F. Q.,

je vinný, že

hoci je ako otec v zmysle § 62 a nasl. zákona o rodine a na základe rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 32P 95/2017 zo dňa 26.07.2018, právoplatného dňa 06.09.2018, povinný prispievať na výživu maloletého syna T. F., narodeného XX. novembra XXXX sumou 80,- € mesačne k rukám matky L.. B. Q., bydliskom P. XXXX/XX, A. vždy do 15. dňa v mesiaci vopred a následne na základe rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 31P 95/2017 zo dňa 21.01.2020, právoplatného dňa 07.10.2020, s účinnosťou od 07.04.2017 povinný prispievať na výživu maloletého syna T. sumou 250,- € mesačne k rukám matky L.. B. Q. vždy do 20. dňa v mesiaci vopred, v období od mesiaca september 2018 až doposiaľ (vrátane výživného za mesiac marec 2022, ktoré bolo splatné do 20.02.2022) si vyživovaciu povinnosť neplnil riadne a včas, pričom za toto obdobie uhradil dňa 05.02.2019 sumu 51,53 €, dňa 28.11.2019 sumu 58,03 €, v mesiaci august 2020 sumu 745,25 €, v mesiaci september 2020 sumu 1.203,22 €, v mesiaci december 2020 sumu 80,- €, v mesiaci február 2021 sumu 240,04 € a v mesiaci september 2021 sumu 320,02 €, čím za uvedené obdobie dlhuje na bežnom výživnom sumu 8.051,91 €, pričom obvinený v stíhanom období bol riadne zamestnaný v Anglicku v pozícii robotník s čistým mesačným príjmom 1.500,- €, nepoberal dávky v hmotnej núdzi ani iné sociálne dávky,

teda

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov neplnil z nedbanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek I, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona.

Za to sa odsudzuje

podľa § 207 odsek 3 Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písmeno j), písmeno l) Trestného zákona a za aplikácie § 38 odsek 3, odsek 8 Trestného zákona na trest odňatia slobody 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienienečne odkladá a podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona súd obžalovanému určuje skúšobnú dobu 12 (dvanásť) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín („prokurátor“) podal na Okresný súd Trenčín („súd“) 06.07.2021 na obžalovaného obžalobu pre podozrenie zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. na skutkovom základe, že hoci je ako otec v zmysle § 62 a nasl. Zákona o rodine a na základe rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 32P/95/2017-137-3117210488 zo dňa 26.07.2018, právoplatného dňa 06.09.2018, povinný prispievať na výživu mal. T. F., nar. XX.XX.XXXX sumou 80,- € mesačne k rukám matky L. B. Q., bytom A., P. XXXX/XX vždy do 15. dňa v mesiaci vopred a následne podľa rozsudku vydaného Okresným súdom Trenčín č. k. 31P/95/2017-230-3117210488 zo dňa 21.01.2020, právoplatného dňa 07.10.2020, je povinný mesačne prispievať výživným na syna T. sumou vo výške 250,- € mesačne k rukám matky vždy do 20. dňa v mesiaci vopred, v období od mesiaca september 2018 až doposiaľ (júl 2021), v uvedenom období uhradil dňa 05.02.2019 sumu vo výške 51,53 €, dňa 28.11.2019 sumu vo výške 58,03 € v mesiaci august 2020 uhradil sumu vo výške 745,25 €, v mesiaci september 2020 uhradil sumu vo výške 1.203,22 €, v mesiaci december 2020 sumu vo výške 80,- €, v mesiaci február 2021 sumu vo výške 160,04 €, čím za uvedené obdobie dlhuje sumu na bežnom výživnom vo výške 2281,93 €, pričom obvinený v stíhanom období bol riadne zamestnaný v Anglicku v pozícii robotníka s čistým mesačným príjmom 1.500 €, nepoberal dávky v hmotnej núdzi ani iné sociálne dávky,

Súd vo veci podľa § 353 ods. 1 Tr. por. vydal 08.07.2021 trestný rozkaz 1T 63/2021, ktorým obžalovaného uznal vinným zo spáchania stíhaného skutku a uložil mu trest odňatia slobody 12 mesiacov, ktorého výkon podmienienečne odložil a obžalovanému určil skúšobnú dobu podmienienečného odkladu výkonu tohto trestu 12 mesiacov.

Obžalovaný proti vydanému trestnému rozkazu podľa § 355 ods. 1 Tr. por. 09.08.2021 podal odpor s odôvodnením, že rozsudok z 06.09.2018, podľa ktorého mal prispievať sumou 80,- € mesačne obdržal v septembri 2019 od anglických úradov. V tom čase, konkrétne 04.04.2019 po krachu firmy bol cca 3,5 mesiaca bez práce, teda aj na podpore, čo nikde nie je uvedené. Čiže nemal prostriedky na vlastné výdavky. Ďalšie zamestnanie získal až v auguste, kde poberal minimálnu mzdu. Žiaľ v období február, marec prišlo obdobie covid, kde opäť klesol jeho príjem. V tom čase ho navštívila tamojšia polícia, ktorá aktualizovala jeho súčasný stav vo veci výživného. Na základe tohto stretnutia 6. februára 2020 obdržal dokument od anglickej justície, že má po určitej úrade uvedenej aj v rozsudku tunajšieho súdu prispievať na účet organizácie Centrum pre medzinárodnú ochranu detí a mládeže s uvedením čísla účtu a referenčného čísla. Je pravdou, že je to nepravdivé, ale žiaľ nie jeho vinou, vzhľadom na celosvetovú covid krízu. Keďže žije a pracuje v krajine, kde bol tento rozsudok vydaný, plne ho akceptuje. Čo sa týka rozsudku právoplatného 07.10.2020, ten obdržal osobne až 05.05.2021 vďaka podvodnému konaniu jeho bývalého právnikovi, čiže do tohto dátumu nemal absolútne žiadnu vedomosť, že nejaké konanie prebehlo. Voči uvedenému rozsudku budú v blízkej dobe podniknuté patričné kroky. Je si vedomý, že na základe skutočnej situácie za obdobie január až júl je dlžný na výživnom 560,- €, čo bude splácať v čo možno najkratšej dobe, podľa jeho možností. Čiže nie je to z nebanlivosti, ako uviedol súd v trestnom rozkaze, ale podľa jeho možností a schopností. V obžalobe a rozsudku je uvedené, že jeho mesačný príjem je 1.500,- €, avšak nikde nie sú uvedené jeho výdavky, ktoré sú cez 1.291,- €, čo je približne 1.511,- €. Z čoho má teda žiť, čo nepredvídané alebo nepravdivé výdavky? V obžalobe je uvedené predvolať a vypočuť obvineného a svedkyňu a aj napriek tomu, že tak nebolo, bol vynesovaný rozsudok. Nie je síce právnik, ale aj človek bez vyššieho vzdelania pochopí, že niečo nie je ok. Keďže jeho finančná situácia mu neumožňuje vycestovať mimo územie Veľkej Británie, ak odpor bude zamietnutý, ďalšie prípadné konanie bude požadovať na tamojšej ambasáde. Tiež v obžalobe je uvedené pod bodom 2.) oboznámiť spisový materiál. Už dodal, čo sa dialo na Slovensku počas jeho poslednej návštevy a nie je to v rozsudku. Preto nemieni bez prostriedkov cestovať na Slovensko a dokladovať to isté 3x. Záverom dodal, že je veľmi zaujímavé a neľudské, ako sa slovenské orgány zaujímajú o finančné potreby bývalej alkoholičky a trestanej osoby, ktorá už viac ako 4 roky neumožňuje akýkoľvek kontakt otca s dieťaťom, dokonca ani kontakt brata s bratom. Naopak, on nikdy nebol trestaný, uznaný vinným alebo spôsobil

nejakú ujmu alebo škody a pani Q. má neustále potrebu ho dehonestovať, krivo obviňovať, napádať a poškodzovať, čo dokazuje nielen jej bujará minulosť ale aj jej terajšie choré konanie.

Postupujúc podľa § 355 ods. 3 Tr. por. súd vo veci nariadil termín hlavného pojednávania na 28.09.2021. Hlavné pojednávanie bolo odročené, keďže sa ho nezúčastnil predvolaný obžalovaný, ktorý síce nemal vykázané doručenie predvolania, písomne (elektronicky) však svoju neprítomnosť ospravedlnil s odôvodnením, že nemá dostatok finančných prostriedkov a situácia s covid mu nedovoľuje podstúpiť 10 dní karantény, ktorá mu nebude preplatená a nezúčastnila sa ho ani predvolaná svedkyňa Q., ktorá síce mala riadne vykázané doručenie predvolania, písomne však svoju neprítomnosť ospravedlnila. Ďalšie hlavné pojednávanie nariadené na 26.10.2021 bolo rovnako odročené, keďže sa neustanovil obžalovaný a zároveň neboli splnené podmienky podľa § 252 ods. 2 Tr. por. (nebolo vykázané doručenie predvolania na hlavné pojednávanie obžalovanému), pričom obžalovaný opäť svoju neprítomnosť ospravedlnil písomne (elektronicky), kde v podstate zopakoval dôvody, ktoré mu bránia v účasti na pojednávaní (nedostatok finančných prostriedkov). Uzavrel, že už skôr prezentoval dôvody, pre ktoré sa nemôže dostaviť na hlavné pojednávanie, na čo mu súd neodpovedal, ale mu zaslal ďalšie predvolanie s tým istým číslom konania, len v inom termíne. Z toho usúdil, že súd jeho predošlé ospravedlnenie emailom dostal, ale jeho dôvody neakceptuje. Súd sa mu vyhráza napriek ospravedlneniu ďalšou pokutou (on ale už minule písal, že nemá peniaze), alebo predvedením políciou, či príkazom na zatknutie. Toto celé považuje za zaujatosť súdu voči jeho osobe a napriek jeho snahe so súdom komunikovať a situáciu riešiť. Aj hlavné pojednávanie nariadené na 11.01.2022 bolo odročené, keďže neboli splnené podmienky podľa § 252 ods. 2 Tr. por. (nebolo vykázané doručenie predvolania na hlavné pojednávanie obžalovanému). Hlavné pojednávanie nariadené na 01.03.2022 súd vykonal v neprítomnosti obžalovaného za splnenia podmienok takého postupu podľa § 252 ods. 2 Tr. por.. Obžalovaný podaním doručeným súdu 24.01.2022 opäť svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil nedostatkom finančných prostriedkov. Skonštatoval, že jeho finančná situácia mu neumožňovala prísť na skoršie pojednávania a neumožňuje mu prísť ani na aktuálne určené hlavné pojednávanie, ktorá jeho finančná situácia sa dokonca od posledného pojednávania zhoršila s tým, že covidová situácia si vyžaduje okrem ochrany aj viac prostriedkov na testy. Keďže súd trvá na pojednávaní na Slovensku a nie na ambasáde, čo predtým navrhol, jeho slabý predpoklad pre účasť na pojednávaní je koncom roka 2022. Tiež poukázal, že v podanom odpore uviedol, že syna T. nevidel, nepočul o ňom a nič o ňom nevedel už skoro 5 rokov. Nie je mu umožnený žiaden kontakt, informácie od matky, školy, nikoho. Syn je dlhodobo pod vplyvom matky, ktorá už pri svojom synovi T. si presadila svoje ego na úkor otca dieťaťa. A to všetko pre svoje zabezpečenie cez deti otcov. Otázkou je, prečo keď mu súd zveril T. a neskôr upravil styk s matkou, matka so synom kontakt mala aj napriek jej vtedajšej chorobe a jemu sú odopreté tie isté práva. A synovi sa nadovšetko a s láskou vždy venoval a poskytol všetko, čo bolo v jeho možnostiach a silách, ale nikdy nie proti vôli matky. Toto posledné ospravedlnenie obžalovaného z neúčasti na hlavnom pojednávaní súd ale už neakceptoval a vyhodnotil takýto prístup obžalovaného k prebiehajúcej trestnému konaniu ako jeho snahu odďaľovať meritórne rozhodnutie. Neobsahovalo totiž jeho podanie (opätovne) žiadne závažné skutočnosti, ktorými by bolo možné akceptovateľným spôsobom (opätovne) ospravedlniť neúčasť obžalovaného na hlavnom pojednávaní. V prvom rade musí súd dať do pozornosti, že je zrejme mylnou predstavou obžalovaného, že on ako strana trestného konania majúca voči súdu práva ale i povinnosti, bude klásť súdu prejednávajúcemu jeho trestnú vec podmienky, za ktorých sa zúčastní na hlavnom pojednávaní, keď uviedol, že chce, aby sa hlavné pojednávanie vykonalo na konzuláte alebo ambasáde vo Veľkej Británii. Tu treba doplniť, že podľa právneho poriadku platného na území Slovenskej republiky, hlavné pojednávania v trestných veciach a iné úkony trestného konania súdy vykonávajú v zásade vo svojich sídlach (budovách), len celkom výnimočne aj na iných miestach (napríklad z dôvodu hospodárnosti trestného konania v príslušnom ústave na výkon trestu odňatia slobody), rozhodne však nie v zahraničí, ako navrhol obžalovaný. Ešte mylnejšou je evidentná predstava obžalovaného, že súdy budú v prebiehajúcich konaniach s úkonmi konania vyčkávať do momentu, kedy to strane konania „bude vyhovovať“. Ak by sa súdy riadili takýmito požiadavkami obžalovaných alebo iných strán konania, mnohé trestné alebo iné konania by nebolo možné ukončiť prakticky nikdy, čo je nepochybne v rozpore so zásadami trestného alebo iných konaní a práve v trestnom konaní by mohlo znamenať neodôvodnené prietahy pri prerokovaní a rozhodnutí veci. Až veľmi trúfalo, arogantne a urážlivo vyznieva konštatácia obžalovaného o jeho „slabom predpoklade účasti na pojednávaní koncom roka 2022“. Ďalej, pokiaľ ide o obžalovaným opakovane tvrdený nedostatok finančných prostriedkov, ani toto už ďalej nemohlo byť dôvodom, ktorý by mohol ospravedlniť neúčasť obžalovaného na hlavnom pojednávaní. O tom, že súd prejednáva trestnú vec obžalovaného, sa ten dozvedel najneskôr 23.07.2021, kedy mu do vlastných rúk okrem iných boli doručené obžaloba a v konaní vydaný trestný

rozkaz. Takýto časový odstup do dňa konania hlavného pojednávania (viac ako 6 mesiacov) je podľa názoru súdu plne postačujúci na to, aby zaň obžalovaný v prípade svojho záujmu o toto konanie mohol „naakumulovať“ dostatok finančných prostriedkov potrebných pre cestu na hlavné pojednávanie, ktorý záver platí o to viac, že je všeobecne známa napríklad približná cena spätočných leteniek z Veľkej Británie na Slovensko, ktorá sa paradoxne aj práve v dôsledku pandémie ochorenia covid-19 (na ktorú sa obžalovaný opakovane odvoláva ako na príčinu nedostatku jeho finančných prostriedkov) znížením dopytu po takomto druhu cestovania znížila, resp. nijak nestúpila a dosahuje rádovo hodnotu niekoľko desiatok eur. Z hľadiska kontinuity odôvodnenia tohto rozsudku súd už na tomto mieste poukazuje, že obžalovaný ďalej vo vzťahu k procesnému postupu súdu v jeho podaniach jednak namietal údajné vyhrážky súdu poriadkovou pokutou, predvedením alebo vydaním zatýkacieho rozkazu pre prípad, že sa bez (náležitých) ospravedlnení neustanoví na hlavné pojednávanie a jednak touto námietkou odôvodnil akúsi zaujatosť súdu. K tomu, čo obžalovaný pomenoval „vyhrážkou“ súdu, treba dať do pozornosti, že zo spisového materiálu vyplýva, že obžalovanému bolo viackrát zaslané štandardné predvolanie na hlavné pojednávanie. To okrem údaju o termíne hlavného pojednávania obsahuje (na zákonomnom podklade) aj príslušné poučenie o možných následkoch prípadnej neospravednenej neúčasti na hlavnom pojednávaní, a to jednak upozornenie na prostriedky zabezpečenia prítomnosti osoby, ktorej účasť je nevyhnutná, na hlavnom pojednávaní (poriadková pokuta, predvedenie, príkaz na zatknutie), ktoré súd môže ale aj nemusí využiť na to, aby účasť takej osoby na hlavnom pojednávaní zabezpečil, a jednak upozornenie na to, že v prípade neospravednenej neúčasti obžalovaného na hlavnom pojednávaní sa toto môže vykonať v jeho neprítomnosti. Nejde teda o žiadne „vyhrážky“ súdu, ale o poučenie o právnom poriadku, ktorá povinnosť súdu obvineného alebo obžalovaného poučiť vyplýva explicitne z ustanovení Trestného poriadku. Ak záverom podania obžalovaný uviedol, že toto celé považuje za zaujatosť súdu voči jeho osobe, v prvom rade nie je zrejmé, čo tým „toto celé“ obžalovaný myslel. Ak by aj bolo možné vydedukovať, že pod pojmi „toto celé“ má obžalovaný na mysli, že súd neakceptoval jeho požiadavky vykonať hlavné pojednávanie na veľvyslanectve alebo ambasáde vo Veľkej Británii, resp. vykonať hlavné pojednávanie v čase, kedy to obžalovanému vyhovuje, alebo že súd trval na vykonaní hlavného pojednávania a účasti obžalovaného na ňom a súčasne si voči nemu splnil zákonom predpokladanú povinnosť poučenia, podľa § 32 ods. 6 Tr. por. sa o takejto „námietke zaujatosti“ nijak nekoná, keďže je namietaný výlučne procesný postup súdu a námietka súčasne nie je založená na žiadnych dôvodoch podľa § 31 Tr. por. (pomer k stranám a pomer k prejednávanej veci). K prezentovaným podaniam obžalovaného súd okrajovo ešte dopĺňa, že s jeho obhajobnými argumentami týkajúcimi sa merita veci (teda nie procesného postupu súdu) sa zaoberá nižšie v tomto odôvodnení. Riadiac sa týmito úvahami a závermi súd po preskúmaní spisu a vyhodnotení vyššie popísaného prístupu obžalovaného aplikujúc 252 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 2 Tr. por. rozhodol, že hlavné pojednávanie vykoná v neprítomnosti obžalovaného. Okrem už podrobne rozvedeného týkajúceho sa nemožnosti opätovne akceptovať ospravedlnenie obžalovaného z jeho neúčasti na hlavnom pojednávaní totiž dospel k záveru, že vec možno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obžalovaného na hlavnom pojednávaní a zároveň zistil, že obžaloba bola obžalovanému riadne doručená (osobne prevzal 23.07.2021), obžalovaný bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný (predvolanie musel prevziať najneskôr 24.01.2022, keď podaním, ktoré v tento deň bolo elektronicky doručené súdu potvrdil, že mu bolo predvolanie s termínom pojednávania 01.03.2022 doručené a opätovne ospravedlňoval svoju neúčasť na tomto pojednávaní), boli zachované všetky práva obžalovaného podľa § 252 ods. 2 písm. b) Tr. por. a obžalovaný bol na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti upozornený (poučenie bolo súčasťou predvolania, ktoré bolo obžalovanému doručené).

Po prednese obžaloby na hlavnom pojednávaní súd vykonal dokazovanie čítaním zápisnice o výpovedi obžalovaného z prípravného konania (postupom podľa § 258 ods. 4 Tr. por.), výsluchom svedkyne Q. a čítaním listinných dôkazov v spise sa nachádzajúcich, konkrétne rodného listu č. I. 33, potvrdenia o návšteve škody č. I. 34, rozsudku Okresného súdu Trenčín 31P 95/2017 č. I. 39 vrátane opravného uznesenia 31P 95/2017 č. I. 44, odpovede ÚPSVaR Trenčín č. I. 67, odpovede Sociálnej poisťovne č. I. 70, výpisu zo živnostenského registra č. I. 72, odpovede Daňového úradu Trenčín č. I. 75, Správy o povesti č. I. 76, výpisu z účtov č. I. 78 - 84, výpisu z centrálnej evidencie priestupkov č. I. 163, odpisu z registra trestov č. I. 164, ako aj evidencie predloženej svedkyňou Q. na hlavnom pojednávaní (to všetko postupom podľa § 269 Tr. por.).

Obžalovaný vypovedal, že od mesiaca november 2016 žije v Anglicku. Tam je riadne zamestnaný, od mesiaca august 2020 pracuje vo firme Thorp Precast ako robotník. Jeho priemerný príjem je približne

350,- L týždenne v čistom. Nie je vlastníkom žiadneho hnutelného a ani nehnuteľného majetku. Je si vedomý toho, že v zmysle zákona o rodine, ako aj na základe rozsudku Okresného súdu Trenčín 32P 95/2017 bol ako otec maloletého syna T. povinný mesačne prispievať na jeho výživu sumou 80,- € k rukám bývalej partnerky svedkyne Q.. Je pravda, že ako povinný si vyživovaciu povinnosť voči synovi neplnil riadne a včas od mesiaca september 2018, a to z dôvodu, že nemal finančné prostriedky. V uvedenej veci už bol vypočutý ako obvinený v Anglicku, a to ešte v roku 2019 a hneď potom dlžné výživné začal platiť. Doklady o úhrade výživného odovzdal na Okresnom súde Trenčín k sp. zn. 34P 38/2017, kde sa konalo pojednávanie ohľadom nahradenia súhlasu rodiča, keďže chcel, aby syn mohol s ním cestovať. Fotokópiu dokladov o úhrade výživného do spisového materiálu dodatočne doloží. Tiež uviedol, že niekoľko mesiacov po jeho výsluchu v Anglicku bol anglickými úradmi upovedomený o tom, kam má peniaze na výživu pre syna posielat', o čom predložil fotokópiu dokladu. Dlžné výživné na syna začal od mesiaca marec 2020 posielat' na číslo účtu P.. Podľa neho má dlžné výživné uhradené do konca mesiaca december 2020. Výživné na syna od mesiaca január 2021 neuhradil vôbec, nakoľko nemal dostatok finančných prostriedkov, avšak v rámci svojich možností a schopností sa ho bude snažiť uhradiť v čo najkratšej dobe. So synom T. neudržiava žiadny kontakt vďaka jeho matke. Tiež uviedol, že si na Okresnom súde Trenčín vyžiadal fotokópiu nového rozsudku 31P 95/2017 z 21.01.2020, právoplatného 07.10.2020, ktorým bol syn zverený do osobnej starostlivosti bývalej partnerky svedkyne Q. a jeho súd zaviazal prispievať výživným na syna v sume 250,- € mesačne k rukám matky, vždy do 20. dňa v mesiaci vopred s účinnosťou od 07.04.2017. Na záver svoje konanie úprimne oľutoval s tým, že naozaj nemal dostatok finančných prostriedkov, aby na syna prispieval mesačne tak, ako mu to bolo určené rozsudkom. Jeho výdavky v Anglicku sú približne 1.100,- až 1.300,- € mesačne.

Svedkyňa Q. vypovedala, že je bývalou družkou obžalovaného, majú spolu 14-ročného syna. V súčasnosti s obžalovaným neudržiava žiaden vzťah. Ďalej popísala, že odkedy obžalovaný odišiel do Anglicka, čo bolo 25.11.2015, neplatí výživné na syna. Ona ako samoživiteľka teda musela požiadať súd o určenie výživného, pričom toto bolo najskôr určené rozsudkom Okresného súdu Trenčín 32P 95/2017 z 26.07.2018, právoplatným 06.09.2018, ktorým bola obžalovanému určená povinnosť prispievať na výživu syna sumou 80,- € mesačne k jej rukám vždy do 15. dňa v mesiaci vopred a neskôr bolo určené rozsudkom Okresného súdu Trenčín 31P 95/2017 z 21.01.2020, právoplatným 07.10.2020, ktorým bola obžalovanému určená povinnosť prispievať na výživu syna sumou 250,- € mesačne k jej rukám vždy do 20. dňa v mesiaci vopred, avšak s účinnosťou od 07.04.2017. Neskorším rozsudkom súd rozhodol aj o zameškanom výživnom za obdobie od 07.04.2017 do 31.01.2020, ktoré mal obžalovaný platiť v splátkach popri bežnom výživnom. Obžalovaný si však svoju povinnosť prispievať na výživu syna neplnil nikdy riadne a včas, poslal len malé časti, ktoré nepokryli ani len zameškané výživné. Ani iným spôsobom sa obžalovaný o syna nestaral, nijak inak na jeho výživu a výchovu neprispieval. Syn sa s obžalovaným odmieta stretávať. V minulosti obžalovaný synovi posielal pohľadnice, raz mu z Anglicka poslal košeľu a bundu, ktoré však syn odmietol prevziať. Zatiaľ nie je ona ani syn v hmotnej núdzi, je zamestnaná a so starostlivosťou o syna jej pomohli blízky, ak bolo treba. Záverom jednak poukázala na to, že náklady súvisiace so starostlivosťou o ich maloletého syna sa jeho dospievaním len zvyšujú a jednak špecifikovala jednotlivé úhrady výživného zo strany obžalovaného podľa jej evidencie, ktorú súčasne predložil.

Z rodného listu a potvrdenia Základnej školy, Dlhé Hony 1, Trenčín o návšteve školy škody vyplývajú z základ existencie vyživovacej povinnosti obžalovaného ku jeho maloletému synovi tak, ako je uvedené v obžalobe, teda že obžalovaný je jeho otcom a že syn nie je schopný sám sa živiť.

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín 31P 95/2017 z 21.01.2020, právoplatným 07.10.2020 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Trenčín 31P 95/2017 z 28.01.2020 („rozsudok 31P 95/2017“), bol maloletý syn T. zverený do osobnej starostlivosti matky - svedkyne Q. ktorá ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok s tým, že obžalovaný bol zaviazaný prispievať na jeho výživu sumou 250,- € mesačne k rukám matky vždy do 20. dňa v mesiaci vopred, a to s účinnosťou od 07.04.2017. Súd zároveň rozhodol o tom, že zameškané výživné od 07.04.2017 do 31.01.2020 v sume 8.340,44 € obžalovanému povolil splácať v mesačných splátkach po 239,- € popri bežnom výživnom, a to s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po mesiaci právoplatnosti rozsudku až do úplného vyrovnania tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého zameškaného výživného.

Podľa odpovede ÚPSVaR Trenčín obžalovaný od 26.07.2018 nie je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie a ani nie je evidovaný ako príjemca pomoci v hmotnej núdzi a iných dávok a príspevkov. Z

odpovede Sociálnej poisťovne vyplýva, že obžalovaný bol vedený v jej evidencii ako platiteľ poisťného podľa priloženého výpisu identifikačných údajov, kontaktov a priebehov poisťení. Od 01.07.2018 do 11.12.2018 nebol poberateľom nemocenských dávok, dávky v nezamestnanosti a ani dôchodkovej dávky. Z výpisu zo živnostenského registra vyplýva, že obžalovanému boli zrušené dve živnostenské oprávnenia pre neuhradené odvody, a to s účinnosťou od 09.03.1993, resp. 09.07.1996. Podľa odpovede Daňového úradu Trenčín obžalovaný za zdaňovacie obdobie 2017 do dňa 18.12.2018 nepodal daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby.

Na podklade správy o povesti Mesta Trenčín možno konštatovať, že obžalovaný má evidovaný trvalý pobyt na adrese uvedenej vo výroku tohto rozsudku od 09.04.1999, pričom mesto neeviduje priestupok, ktorý by prejednálo. Podľa výpisu z centrálnej evidencie priestupkov a odpisu z registra trestov obžalovaný doposiaľ nebol priestupkovo riešený ani trestne stíhaný.

Podľa výpisov z účtov a evidencie predloženej svedkyňou Q. na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že v stíhanom období od septembra 2018 do rozhodnutia súdu (s poukazom na § 122 ods. 13 Tr. zák.) obžalovaný uhradil na výživu syna 05.02.2019 sumu 51,53 €, 28.11.2019 sumu 58,03 €, v mesiaci august 2020 sumu 745,25 €, v mesiaci september 2020 sumu 1.203,22 €, v mesiaci december 2020 sumu 80,- €, v mesiaci február 2021 sumu 240,04 € a v mesiaci september 2021 sumu 320,02 €.

Zhodnotiac dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por. (podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivito i v ich súhrne, bez ohľadu ktorá z procesných strán dôkazy zabezpečila či navrhla vykonať) a tiež prihliadnuc na skutočnosti prebraté na hlavnom pojednávaní, súd aj so zreteľom na všetky platné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku dospel k záveru, že bolo bez akýchkoľvek rozumných pochybností dokázané, že stíhaný skutok sa stal, tento vykazuje všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. a tento spáchal obžalovaný.

Pokiaľ v prvom rade ide o to, že stíhaný skutok sa stal a tento spáchal obžalovaný, súd uzatvára, že obžalovaného zo spáchania stíhaného skutku usvedčujú tak jeho vlastná výpoveď, v ktorej v zásade potvrdil, že si je vedomý toho, že svoju vyživovaciu povinnosť k jeho synovi T. si riadne neplnil, ako aj výpoveď svedkyne Q. a ostatný zabezpečený spisový (listinný) materiál, osobitne výpisy z účtov a evidencia predložená svedkyňou Q..

V priebehu konania obžalovaný v jeho podaniach vo vzťahu k stíhanému skutku namietal, že si vyživovaciu povinnosť neplnil, lebo nemal dostatok finančných prostriedkov, keď výdavky súvisiace so živobytím, ktoré v Anglicku má, dosahujú skoro výšku príjmov, ktoré mu v Anglicku plynú zo zamestnania, ďalej že o existencii jeho vyživovacej povinnosti sa dozvedel s veľkým časovým odstupom od momentu, kedy boli rozhodnutia túto vyživovaciu povinnosť určujúce vydané a nadobudli právoplatnosť, a napokon že syna už dlhé roky nevidel, lebo matka bráni jeho styku so synom. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nedostatku finančných prostriedkov súd v prvom rade dáva do pozornosti dikciu príslušných ustanovení zákona o rodine, konkrétne že plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť (§ 62 ods. 1), že výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov (§ 62 ods. 5) a že každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa (§ 62 ods. 3). S odkazom na tieto ustanovenia je potom obrana obžalovaného týkajúca sa nedostatku finančných prostriedkov irelevantná a nemá vplyv na trestnosť konania obžalovaného. Obžalovaný ako otec maloletého syna je povinný prispievať na jeho výživu do momentu, kým ten nebude schopný sám sa živiť, výdavky na výživné pre syna majú prednosť pred inými jeho výdavkami a pokiaľ ide o schopnosti, možnosti a majetkové pomery obžalovaného, bez ohľadu na ne musí prispievať na výživu syna minimálna v sume 30 % životného minima. Tiež treba v načrtnutom smere poukázať, že svoje tvrdenia o nedostatku finančných prostriedkov obžalovaný nijakým spôsobom neverifikoval, tieto ostali len v rovine ničím podložených tvrdení, pričom sa navyše javia ako nelogické a zavádzajúce, učinené s cieľom zbaviť sa trestnej zodpovednosti (tak bola súdom s ohľadom na vyššie popísané postoj obžalovaného k tomuto trestnému konaniu vyhodnotená celá jeho obrana). Je totiž evidentne nelogické, že obžalovaný by napriek tomu, že v Anglicku zarába sumu asi 1.400,- L mesačne a má výdavky vo výške 1.100,- až 1.300,- € mesačne (v jednom z podaní obžalovaný tieto dokonca vyčíslil na sumu 1.511,- €), a teda na živobytie by mu ostávala minimálna suma, v tejto krajine

napriek tomu ostal žiť a pracovať. Ďalej súd dáva do pozornosti, že to, či je výživné určené súdnym rozhodnutím alebo nie a kedy sa obžalovaný o existencii takéhoto rozhodnutia dozvie, nemá vplyv na existenciu jeho zákonnej vyživovacej povinnosti, a to aspoň v spomenutom minimálnom rozsahu. Moment nadobudnutia vedomosti o výške vyživovacej povinnosti môže mať význam len z hľadiska subjektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu (zavinenia), ak by sa obžalovanému napríklad kládlo za vinu úmyselné vyhýbanie sa plneniu vyživovacej povinnosti vyplývajúcej zo súdneho rozhodnutia podľa § 207 ods. 2 Tr. zák. (čo nie je stíhaný prípad), hoc obžalovaný by o existencii jeho takto určenej vyživovacej povinnosti vôbec nevedel. Napokon neobstojí ani obžalovaným prezentovaná obrana, že syna už dlhé roky nevidel, lebo matka bráni jeho styku so synom. Jednak je táto skutočnosť, aj keby sa dokázala, irelevantná z hľadiska plnenia vyživovacej povinnosti v tom zmysle, že neplnenie vyživovacej povinnosti ňou možno ospravedlniť a jednak z konania vykonaného na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že je to syn obžalovaného, ktorý s ním odmieta akýkoľvek kontakt.

Riadiac sa aj týmito závermi súd dospel k záveru, že obžalovaný svojím (ne) konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty stíhaného prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. Je totiž na podklade vykonaného dokazovania zrejmé, že u obžalovaného sa jedná o osobu, ktorá v čase spáchania stíhaného skutku je trestne zodpovedná z hľadiska veku a pričetnosti a má zákonnú vyživovaciu povinnosť voči synovi (subjekt), najmenej dva mesiace v období dvoch rokov predchádzajúcich vyhláseniu tohto rozhodnutia si obžalovaný túto svoju vyživovaciu povinnosť neplnil, pričom si ju neplnil riadne a včas dlhodobo, prakticky od jeho odchodu do Anglicka v roku 2016 (objektívna stránka) a konal vo vedomej nedbanlivosti (subjektívna stránka), keď o existencii svojej vyživovacej povinnosti voči synovi evidentne vedel, ale spoliehal sa, že ním dlhodobo prezentované nepriaznivé schopnosti, možnosti a majetkové pomery ho jeho povinnosti plniť výživne riadne a včas zbavujú.

V súvislosti s objektívnou stránkou daného trestného činu súd tiež poukazuje, že za účelom ustálenia doby, v ktorej bol obžalovaný povinný plniť jeho zákonnú vyživovaciu povinnosť, je potrebné vychádzať z dikcie § 122 ods. 13 Tr. zák. a teda preskúmať plnenie vyživovacej povinnosti zo strany obžalovaného až do dňa vyhlásenia rozsudku. Preto súd skúmal obdobie od septembra 2018 (ako sa obžalovanému obžalobou kládlo za vinu) do 01.03.2022 (kedy podľa rozsudku Okresného súdu Trenčín 31P 95/2017 ešte nebolo splatné výživné za apríl 2022), čo je spolu 43 mesiacov. Na základe rozsudku Okresného súdu Trenčín 31P 95/2017 bol obžalovaný povinný prispievať na výživu jeho syna sumou 250,- € mesačne, a to spätne od 07.04.2017, tj. za celé skúmané obdobie. Preto suma nezaplateného výživného je 10.750,- €. Obžalovaný počas stíhaného obdobia uhradil na výživu syna 05.02.2019 sumu 51,53 €, 28.11.2019 sumu 58,03 €, v mesiaci august 2020 sumu 745,25 €, v mesiaci september 2020 sumu 1.203,22 €, v mesiaci december 2020 sumu 80,- €, v mesiaci február 2021 sumu 240,04 € a v mesiaci september 2021 sumu 320,02 €, celkom teda sumu 2.698,09 €, a tak ku dňu rozhodnutia súdu na výživnom dlhuje sumu 8.051,91 €.

Prihliadnuc na úvahy a závery vyššie uvádzané bol obžalovaný súdom uznaný za vinného zo skutku tak, ako je tento uvedený vo výroku rozsudku (došlo s odkazom na § 122 ods. 13 Tr. zák. k modifikácii skutku tak, aby tento zodpovedal tam uvedenej zákonnej dikcii), ktorým obžalovaný naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák..

Pri určovaní druhu a výmery trestu súd aplikujúc § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadal najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Postupom podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. boli u obžalovaného zistené dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák., teda že pred spáchaním stíhaného skutku viedol riadny život, nebol trestne riešený ani priestupkovo postihnutý a podľa § 36 písm. l) Tr. zák., teda že sa ešte v prípravnom konaní k stíhanému skutku priznal a tento oľutoval. Žiadna príťažujúca okolnosť podľa § 37 Tr. zák. pritom postupom podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. u obžalovaného zistená nebola. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4, § 38 ods. 2 Tr. zák.) súd preto vychádzal z pomeru poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností 2:0 v prospech poľahčujúcich okolností, čo za aplikácie § 38 ods. 3, ods. 8 Tr. zák. predstavuje zníženie hornej hranice trestnej sadzby uvedenej v § 207 ods. 3 Tr. zák. (1 až 5 rokov) o jednu tretinu a teda obžalovanému mohol byť ukladaný trest odňatia slobody v sadzbe od 12 do 44 mesiacov. Aplikujúc ustanovenia o treste uvedené vo výroku tohto rozsudku súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej

sadzby 12 mesiacov, pričom prihliadnuc na osobu obžalovaného, najmä jeho doposiaľ bezúhonný život i prostredie, v ktorom žil a pracoval, ako aj na okolnosti stíhaného skutku mal za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného výkon uloženého trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný. Preto obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a určil mu skúšobnú dobu tohto odkladu tiež na dolnej hranici zákonného rozmedzia 12 mesiacov.

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov neplnil z nedbanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Odvolanie nemôže podať ten, kto sa ho výslovne vzdal.

Trestnosť činu zaniká v prípade trestného činu zanedbania povinnej výživy, ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu. Súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak trestnosť činu zanikla.